దీపం తెచ్చిపెట్టిన మిష్టరీ!

"వొం[డ్రు]ఫుల్! వొం[డ్రు]ఫుల్!"

"ఏంటి, గురో?"

"భద్రం!"

"ఆc, గురో! వింటున్నా గురో!"

"కనిపెట్టేశాను!"

"అంతు దొరికిందా, గురో?"

"దొరికింది భద్రం!"

"చెప్పుకు రండి, గురో!"

"ఈ పుస్తకాలు చూడు. ఒకటి, రెండు, మూడు, నాలుగు పుస్తకాలున్నాయి. అవునా?"

"సందేహమేంటి గురో?"

"నాలుగు అట్టల మీద బొమ్మలున్నాయి. వాటిల్లో నీకేం కనిపిస్తున్నది భద్రం?"

"అమ్మాయిలు గురో!"

"రవిట్!... వాళ్ళ మొహాలు చూసి నీకు ఏం తట్టుతున్నదీ చెప్పు!"

"రుమానీ మామిడిపళ్ళే, గురో!"

"భద్రం! నీది మట్టి బుర్ర! నీ కెంతసేపూ తిండియావా, సినిమాల్లో ఎగ్స్ట్రా వేషాలయావానూ!"

"దానికేంటిలే గురో! నాలుక్కాలాలపాటు రుమానీ పళ్ళూ, అమ్మాయిలూ, సినిమాలూ ఉండాల్సిందేగా, గురో!"

"నీ కింతకూ అసలు విషయం తెలీలేదు!"

"అలాగా, గురో?"

"ఈ నాలుగు బొమ్మల్లోనూ ఉన్నది ఒకే అమ్మాయి!"

"అది నాకు గమనానికి రాలేదు, గురో!"

"హాశ్చర్యం!"

"ఏంటి, గురో?"

"ఒక మిష్టరీ గురించి ఆలోచిస్తుంటే ఎంతసేపు పనిచెయ్యని బుర్ర ఉన్నట్టుండి పనిచేసి, మిష్టరీని విచ్చగొడుతుంది. మనకు కేసులు ఎందుకు రావటం లేదా అని ఎన్నాళ్ళనించో అదేవిధంగా ఆలోచిస్తున్నా. ఇప్పుడు తెలిసింది!"

"హోత్తెరి! మిష్టరీకి కారణం ఏంటై ఉంటుంది, గురో?"

"ఇదుగో, ఈ అమ్మాయే! ఇంతమంది డిటెక్టివులకూ ఈ అమ్మాయి ప్రియురాలు. నన్నడిగితే ఈ అమ్మాయి పేర్లు మార్చుకుని వీళ్ళందరి దగ్గిరా ఉంటున్నది. అందుకనే వాళ్ళకి కేసులు నెలకు రెండూ మూడూ వస్తున్నాయి!"

"వహ్వారే గుళ్ళీ! కనక మనం ఇప్పుడేం చెయ్యాలి, గురో?"

నేను వెంటనే జవాబివ్వలేదు. ఈ రహస్యం నేనెవరికీ చెప్పలేదు – నాకు ఆడవాళ్ళంటే చెడ్డభయం. ఆ యినస్పెక్టరు వాసూ పాచి మొహంతోనే అమ్మాయిని వాటేసుకుని, ముద్దుపెట్టుకుంటాడు. చదువుతుంటే రమజుగానే ఉంటుంది కాని... మన వల్ల అయే పనిగాదు. అందుకే నేను సినీమాల కెళ్ళను కూడా. తెరమీద అమ్మాయి మొహం ఇంత పెద్దదిగా కనిపిస్తే నాకు తాకుతున్నట్టే ఉంటుంది. అప్పుడదో రకంగా అవుతుంది. కాని కేసులు రావటానికి ఏం చెయ్యమన్నా చేస్తాను.

"భద్రం! ఆ అమ్మాయి మనకి పెద్ద క్లూ. ఎక్కడుంటుందో, మనకు సహాయపడతనంటదో, లేదో విచారించు."

"అదెంత పని, గురో? నువు చూశావో లేదో, ఈ దగ్గిరే భూలోక సొరగమని ఒక ఇల్లుంది, గురో. అందులో అయిదుగురు అమ్మాయిలున్నారు గురో. వాళ్ళలో ఒకమ్మాయి ఒకవేళ ఈ అమ్మాయల్లే ఉన్నదా అనిపిస్తుందా ఏమిటా అని నాకు కొంచెం అనుమానంగా ఉంది గురో."

"ఆ అమ్మాయికి డిటెక్టివుల స్నేహం ఉందా?"

"అది మనకి తెలీదు గురో! కాని ఓ సారి ఆ బట్టతల ఇనస్పెక్టరు ఆనుకొని ఉండగా చూశా గురో!"

నాకంతా తెలిసిపోయింది! కేసుల్లో కలిసొస్తుందనే ఆ ఇనస్పెక్టరు ఆ అమ్మాయిని ఆనుకోనిస్తున్నాడు.

"భద్రం, ఆ అమ్మాయి మనల్ని కూడా ఆనుకుంటుందేమో తెలిస్తే బాగుణ్ణే!" అన్నాను.

"డబ్బు పారేస్తే మా చక్కగా ఆనుకుంటుంది, గురో!"

"డబ్బా?"

"అవును గురో, పాతిక రూపాయలు."

"పాతిక రూపాయలా? దేనికీ?"

"అదేలే, గురో - కేసుకి పాతిక రూపాయలు."

"ఆ ఇనస్పెక్టరిస్తున్నాడంటావా?"

"ఆయన ఇనస్పెక్టరుగా, గురో?"

"మనం డిటెక్టివులంగా?"

"అదీ ఓ విధాన నిజమే ననుకోవల్సిందే ననుకోండి."

భద్రం ఎందుకో నీళ్ళు నమిలాడు.

"ఏమిటి, నీళ్ళు నములుతున్నావు?"

"లేదులే, గురో! భూలోక సొరగం కేసి పోతే అన్నీ తేల్చుకోవచ్చుగా?" అన్నాడు భద్రం.

"సరే, దారితియ్యి!" అన్నాను.

మేం భూలోక సొరగానికి బెత్తెడు ఎడంలో ఉండగా, లోపల్నించి గట్టిగా కేకలు వినిపించినయి. "నేనూ శానామంది మడుసుల్ని చూశాగాని, యింత గోరకలి ఎక్కడా ఎరగను!... అయిదొందల్రూపాయలు ఎవరికీ తెలీకుండా ఎట్టా పోయినట్టూ? ఎవరు తీసినట్టూ?" అని బొంగురు గొంతు అరుస్తున్నది. ఆ తక్షణంలోనే ఒక నల్లటి, సన్నటి, పొడుగాంటి యువకుడు, క్రాఫూ, మల్లుపంచా, మల్లు షర్టూ, సిల్కు కండవా వేసుకుని బయటికొచ్చాడు. మొహం రుసరుస లాడుతున్నది.

"సీనయ్యమా వున్నాడా?" అని భద్రం ఆ అబ్బాయి నడిగాడు.

"అంతా సచ్చారు!" అన్నాడు అబ్బాయి.

నా గుండె ఆగిపోయింది. "కత్తా? తాడా? సయినీడా?" అని అడిగాను. అబ్బాయి నాకేసి హాశ్చర్యంగా చూసి, భద్రం కేసి తిరిగి ప్రశ్నగా చూశాడు.

"ఏ వూరేంటి?" అన్నాడు భద్రం అబ్బాయితో.

"మాది తంగేడుపల్లిలే. నా పేరు నారాయుడు. అంతా దీపం అని పిలుస్తారు. అదిగాదు నేననేది. మడుసులికి నీతంటూ ఉండొద్దూ. నిన్న రేత్తిరి ఎగస్పెరెస్సుకు వచ్చా. పాతచోటే అవటా గదా అని వచ్చి పడుకున్నా. తెల్లవారి చూసుకున్నప్పుడు కూడా ఉంది. ఇంతకు ముందు చూస్తే లేదు."

"అయిదొందలా?" అని అడిగాడు భద్రం.

"ఇంకో అయిదో పదో ఎక్కువే! తన చేతి కెందుకివ్వటంలేదంటాడు మావ. నిజమే ఇయొచ్చు. ఎందుకో ఇవ్వలా! తెలిసిన చోటే గదా అనుకున్నా! మనిషి నమ్మకం లేకపోతే ఇంకెట్టా?"

"ఎవరు తీశారంటాడూ?"

"ఎవళ్ళో వచ్చారంటాడు. కావలిస్తే ఇల్లంతా గాలించమంటాడు. పోలీసులకి రిపోర్టివ్వమంటాడు."

"చూడండి దీపంగారూ! మీరు తొందరపడి పోలీసుల్దాకా పోవద్దు. వాళ్ళు అంతకుల్ని మా సహాయం లేకుండా ఎప్పుడూ పట్టుకోలేరు. నన్ను కేయాసంటారు. నాకు కాసిని క్లూలిచ్చారంటే మీ సొమ్ము కాజేసిన వాళ్ళని పట్టిస్తాను!" అన్నాను.

"ఆయనింకా కాఫీ, యిడ్లీ తాగినట్టులేదు. అట్లా హోటలుకేసి పోదామా ఏం?" అన్నాడు భద్రం.

"పదండి. కరుజులో కరుజు!" అన్నాడు దీపంగాడు.

ముగ్గురం కలిసి మొగదల కాఫీ హోటలుకు పోయాం. నేను దీపంగారిని కేసు వివరాలడిగాను. ఆయన మొహం చిట్లించి, "ఎందుకొచ్చిందిలే? ఈ వారం డబ్బు వృధా ఖర్చవుతుందని మాసపలాల్లో రాయనే రాశాడు. అసలందుకే నా దగ్గిర డబ్బున్న సంగతి మావకి తెలియనివ్వలా. తెలిస్తే కరుజు పెట్టేయిస్తాడు. ముసలి నా కొడుకు!"

నాలో ఏదో కదిలి తన్నినట్టయింది.

"ఏమిటా సపలాలు, దీపంగారూ?" అని అడిగాను.

"మాసపలాలయ్యా! అదేదో పత్రికరాదూ? 'అంబుజం' పత్రికలో శేషాచార్లు రాస్తుంటాడే, అవీ! తేదీ వారం గడియలతో సహా రాశాడు నా కొడుకు... దూరప్రయాణం, స్త్రీ సుఖం, వొల్లిమాలిన డబ్బు కరుజు! చూసినట్టు రాశాడు, వాడి పీకె తెగ్గొయ్య!"

"ఆ మొహం, హత్యాశ్చర్యం! భద్రం రాసుకో! హంబుజం, శేహాచార్లు... ఇన్ని కేసులు చదివాగాని, ముందుగానే క్లూలిచ్చిన నా కొడుకును ఎన్నడూ చూళ్ళా!... పైగా పత్రికల్లో హచ్చేశాట్ట! భద్రం, వాడి గుండెలు దేంతో చేశారంటావు?"

"ఈ హోటల్లో ఇచ్చే పెప్పరువడతో చేసుంటారు గురో!"

"బాగా చెప్పావు... ఈ హంబుజం పత్రిక ఎక్కడుంటుంది?"

"బయట కిళ్ళీ కొట్టులో ఉంది, గురో!"

"అదికాదురా, మట్టిబుర్రా!... అది ఎక్కణ్ణుంచి వెలవడుతుంది?"

"ఓ కాపీ కొనేస్తాం, గురో! అట్టమీద రవుజయిన సినిమా స్టార్ బొమ్ముంది."

"సరే కొను."

కాఫీ తాగటం అయిపోగానే బయటికొచ్చి దీపంగారితో, "దీపంగారూ, మీ కేసు నాకు వొదిలిపెట్టండి. అంతకుడు దొరికితే గనక మిమ్మల్ని ట్రంకు చేస్తా" అన్నాను.

ఈ లోపల భద్రం హంబుజం కొన్నాడు. అది విలవడే చోటు చదివి చెప్పమన్నాను. అది మాంబళంలో అదేదో తెరువులో ఉంది. చెట్టు పక్కనున్న ఆటోలోకి దూకి, భద్రాన్ని కూడా దూకమన్నాను. దూకాడు.

"దూసుకుపో!" అన్నాను ఆటోవాడితో.

"ఎన్నా?" అన్నాడు వాడు.

"ఎన్నాలేదు, వెన్నా లేదు. మాంబళం దూసుకుపో!" అన్నాను. వాడు దూసుకుపోయాడు.

మేం తొందరపడ్డాం. హంబుజం ఆఫీసు ఇంకా తెరవలేదు. తెరవలేదని భుజం మీద తువాలావాడు చెప్పాడు. కాని తెరిచే ఉంది. అయితే హెడ్డిటర్ లేదు.

"హెడ్ ఎప్పుడొస్తాడు?" అని అడిగాను.

"ఎన్నంగే?" అన్నాడు తువాలావాడు ఇకిలిస్తూ.

ఇంతలో ఎవరో వచ్చారు.

"ఏమండీ, మీరేనా హెడ్డు?" అని అడిగాను.

"హెడ్డా?" ఆయన తెల్లబోవటం గమనించ గలిగాను.

"హెడ్డిటరంటారే, ఆయనా!"

"ఈ హంబుజం పత్రిక్కి మాస పలాలు రాసే శేషాచార్లు హెడ్రస్సు కావాలి."

"ఆయన ట్రిప్లికేనులో వైజయంతీమాల వీధిలో ఉంటాడు."

మేం బయటి కొచ్చి ఆటోలో దూకాం. ఆటోను ట్రిప్లికేను దూసుకు పొమ్మన్నాను. నే నెప్పుడు ట్రిప్లికేను వెళ్ళలేదు. మాంబళం నుంచి ఎగ్మూరు స్టేషను, పారీస్ కార్నరు, బీచిల మీదిగా పోతే ట్రిప్లికేను వస్తుంది. శానా దూరం – పన్నెండు మైళ్ళు.

శేషాచార్లు ఇంటోనే ఉన్నాడు గాని, పూజచేస్తున్నాట్ట. ఓ గంట ఆగమన్నారు.

"భద్రం, పూజచేసేవాళ్ళు అంతకులవుతారా? అంటే నా ఉద్దేశం అంతకులు పూజ చేస్తారా అని!" అన్నాను.

"అమ్మో! పూజచేసేది అంతకులే, గురో! డిటెక్టివులకు పూజే అక్కర్లేదు."

"అంతేనంటావా? ఐతే ఆటోను ఉండమను."

"వాడు మనవాడేలే, గురో!"

ఆచార్లు బయటి కొచ్చేప్పటికి పదయింది.

"రండి, రండి! దయచెయ్యండి! ప్రశ్నలడగ వచ్చారా?"

'అమ్మ నా కొడకో' అనుకున్నాను. వాడి గుండెలు ఉక్కుతో చేశారు! మే మెవరో, ఎందుకొచ్చామో డిటెక్షన్ చేసేశాడు! పైగా నవ్వుతాడేం?

నేను ఆయనకేసి కఠినంగా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ, "ఈ దెబ్బతో మీ అంతు కనుక్కుంటాను. నన్ను కేయాసంటారనేది మీరూ మరిచిపోవద్దు. వీడు నా అసిస్టెంటు భద్రమన్నది కూడా గ్నాపకం ఉంచుకోండి. మీరు దీపంగారి నెరుగుదురా?"

"దీపం జ్యోతి పరబ్రహ్మ! ఎరక్కేం?"

"ఆయన డబ్బు ఈ ఉదయం పోతుందని మీ కెట్లా తెలిసింది?"

"చిత్తా నక్షత్రంలో పుట్టి ఉంటాడు. శని వక్రించాడు గాదూ, డబ్బుపోయి తీరాలి. కించిత్తు నీచ స్త్రీ సుఖం కూడా –"

"నేనిన్ని మాటలవాణ్ని కాను. ఈ కేసుతో మీకు గల సంబంధం ఏమిటో విప్పి చెప్పెయ్యండి, దాచి లాభంలేదు."

ఆచార్లు పక్కనే ఉన్న తోలుపెట్టె కేసి పరీక్షగా చూసి, "ఇందులో రహస్య మేంలేదే? ఇది మా అల్లుడిది. ప్రయాణాలకు ఉపయోగిస్తుంటాడు" అన్నాడు.

"అయితే దొంగతనం ఎవరు చేశారంటారు?"

"దొంగలే!"

"వాళ్ళ పేర్లు?"

"నేను పేర్లు ఎప్పుడూ చెప్పను. మనది నాడి కాదు, కేరళం."

"పేర్లు బయట పెట్టరేం? ఇప్పుడు సబ్బును ట్రంకుచేస్తే ఏమవుతుందో తెలుసా?"

"ట్రస్సూ, బంకూ అవుతుంది."

ఇంతమంది అనుమానితులను గురించి చదివాను గాని, ఈ ఆచార్లు చాలా మొండిగా కనబడ్డాడు. ఆయన మాట్లాడే దాన్లో నాకు సగం కూడా అర్థం కాలేదు.

"భద్రం, ఈయన పేర్లు చెప్పట్ట? మనం వెళ్ళి సర్కిల్‌ని పిలుచుకొద్దాం" అన్నాను. నేను భ్రమ పడినట్టు ఆచార్లు హడిలి పోలేదు.

"ఈ హోల్ పట్నంలో ఉండే పోలీసు ఆఫీసర్లంతా మన దగ్గిరికే కన్సల్ట్ కోసం వస్తూంటారు."

నాకంతా అర్థమయింది! ఈయన ఒక పెద్ద డిటెక్టివయి ఉండాలి. లేకపోతే పోలీసాఫీసర్లు ఎందుకొస్తారు?

"తమకు శ్రమిచ్చినందుకు క్షమించాలి! మేం వెళ్ళొస్తాం" అన్నాను.

"ఫీజు నాలుగు రూపాయలవుతుంది, ఇచ్చి వెళ్ళండి" అన్నాడు ఆచార్లు.

"ఫీజా?" అన్నాను.

"అవును. మూడు ప్రశ్నలకు రెండు రూపాయలు."

"ఇది నేనెక్కడా చూడలేదే... మీరు ఏ పుస్తకంలో ఉన్నారు, సార్?"

"టెలిఫోన్ డైరెక్టరీలో."

"భద్రం. రాసుకో. ఆ పుస్తకం మనం చదవలేదు. అట్టమీద ఏం బొమ్మ, సార్?"

"నాలుగు కాదు, ఆరు. మళ్ళీ మూడు ప్రశ్న లడిగారు."

"ఎప్పుడు?"

"ఇప్పుడే!"

"మీరే పుస్తకంలో ఉంటారనా?"

"అదీ ఇంకో రెండు ప్రశ్నలూనూ!"

"వాటిక్కూడా ఫీజా?"

"అవును. ఈ మధ్య మా బంధువొకాయన వచ్చి 'కులాసాగా ఉంటున్నారా?', 'డబ్బు బాగా వస్తున్నదా?', 'వెళ్ళిరానా?' అని అడిగాడు. రకాయించి రెండు రూపాయలూ వసూలు చేశా!" అన్నాడు ఆచార్లు.

"గురో!" అని భద్రం పెడబొబ్బ పెట్టాడు.

"ఏంటి భద్రం?"

"మీ రాయనతో ఒక్క అక్షరం కూడా మాట్టాడొద్దు బాబూ. ఇదుగో పది రూపాయల నోటు. రెండు రూపాయలిప్పించండి" అన్నాడు భద్రం.

"చిల్లర లేదల్లే ఉంది. ఇంకో మూడు ప్రశ్న లడిగి పోరాదూ?"

భద్రం నన్ను చెయ్యిపట్టుకుని, జరజరా బయటికీడ్చుకుపోయాడు. బయట కారు నిలబడి ఉంది. అందులోంచి సూపరూ, చెవులకు రవ్వల కమ్మలు పెట్టుకుని సూపరు భార్యా దిగుతున్నారు.

ఇద్దరమూ ఆటోలోకి దూకి, దూసుకు పొమ్మన్నాం. మా ఖంగారులో ఆటోవాడు బీచి మీదిగా పోవటం మర్చిపోయి చుట్టు దారిన పోసాగాడు.

"భద్రం?" అన్నాను.

"ఏం గురో?"

"ఒప్పేశాను."

"ఏమని, గురో?"

"నేను ఓడిపోయాను! నాకు ఈ డిటెక్టివు పని ఏమీచేతకాదు."

"అట్టా అనకండి, గురో. మీరు కూలీ అయిపోతే మీ అసిస్టెంటుగా నేనూ కూలీ అయిపోతాను. నాలుక్కాలాలపాటు బతికుండాల్సి నోళ్ళం!"

"ఈ ఆచార్లు మిష్టరీ నాకు తలా తోకా ఎందుకు తెలీకుండా ఉందీ?"

"అందులో మిష్టరీ ఉంటే గదా, గురో? కొందరు వీధిలో కూర్చుని అణాకు ఓ ప్రశ్న చెబితే, ఈ ఆచార్లు మేడలో కూచుని రెండు రూపాయలకి మూడు ప్రశ్నలు చెబుతాడు. అంతే తేడా. ఏ నా కొడుక్కీ నిజం తెలీదు."

"మరి దీపంగారికి జరగబొయ్యేదంతా ఎట్టా చెప్పాడూ? ఆయన డిటెక్టివు కాకపోతే సూపరెందుకు వచ్చాడు?"

"కేసు పనిమీదొచ్చే సూపరు పెళ్ళాన్ని తెస్తాడా, గురో?"

"అది పెళ్ళామని ఎట్టా?... భద్రం!" అరిచాను.

"ఏంటి, గురో?" అన్నాడు భద్రం కంగారుగా.

"ఆ అట్టలమీది అమ్మాయి! అదే మొహం సందేహం లేదు!"

భద్రం నాకేసి మళ్ళా అసహ్యంగా చూశాడు. వాడట్టా చూడకుండా ఉండేబాగుణ్ను! భద్రం ఆటోవాడికేసి తిరిగి, "ముత్తా, దూసుకుపో!" అన్నాడు.

ఆలోచిస్తున్నాను! ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ మిష్టరీ చిక్కబడుతున్నది!...

ముద్రణ: తెలుగు స్వతంత్ర, 17 ఆగస్ట్ 1956